



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **doc. RNDr. J. H., CSc.**, bytem x, zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **H. s. Č.**, se sídlem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. SZ_104081/2015/KUSK/2, č. j. 104081/2015/KUSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. SZ_104081/2015/KUSK/2, č. j. 104081/2015/KUSK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 11. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Městského úřadu ve Slaném (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 7. 2015, č. j. MUSLANY/27974/2015/OŽP, a řízení zastavil. Tímto rozhodnutím městský úřad rozhodl podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), tak, že honitba Č. (dále jen „honitba“) a H. s. Č. (dále jen „honební společenstvo“) existují.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení dle § 142 správního řádu nesupluje řádné či mimořádné opravné prostředky připuštěné správním řádem. Deklarace právního stavu se tak v daném případě omezuje na konkrétní správní akty, které již byly učiněny a u nichž se řeší výhradně to, zda jsou v současné době stále platné, či nikoliv. Skutečnosti o existenci honitby a honebního společenstva nejsou z pohledu správního řádu sporné, nepanuje o nich ani jiná pochybnost. Při vykládání těchto skutečností není třeba rozhodovat s využitím správního uvážení ani definovat neurčité právní pojmy. Z toho důvodu žalovaný usoudil, že věc lze řešit dle § 142 odst. 2 správního řádu vydáním osvědčení o právním vztahu. Skutečnosti ohledně existence honitby a honebního společenstva byly řešeny žalovaným v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014 o odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/200_R_mysl-206-Ma. V tomto rozhodnutí žalovaný usoudil, že rozhodnutí městského úřadu je pravomocné, nenapadnutelné řádnými či mimořádnými opravnými prostředky, je momentálně postaveno najisto, že honitba a honební společenstvo existují. Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentací žalobce v žádosti o vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu, neboť ta je totožná s odvolacími námitkami jím uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 3. 2003. Řízení o určení právního vztahu ovšem neslouží k suplování opravných prostředků, nýbrž jen k deklaraci stávajícího stavu, jenž není možno změnit, i kdyby byly přijaty za správné veškeré skutečnosti uvedené v argumentaci žalobce, neboť k tomu není zákonný prostředek. Stejně tak není možno řešit nicotnost příslušného správního rozhodnutí, neboť to správním orgánům v řízení dle § 142 správního řádu nepřisluší, nicotností se může zabývat výhradně soud. Žalovaný shrnul, že jelikož v současné době nejsou pochybnosti o existenci honitby a honebního společenstva, nebylo na místě vydávat deklaratorní rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu, nýbrž osvědčení na základě § 142 odst. 2 správního řádu. Proto bylo rozhodnutí městského úřadu zrušeno a řízení zastaveno.

Žalobce v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Řízením o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu se žalobce domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, zda honitba existuje, či nikoli. Zatímco žalobce je toho názoru, že zanikla, a není tedy důvod k dalšímu zasahování do jeho vlastnického práva k pozemku, jenž byl součástí honitby, správní orgány i jiné osoby jednají, jako by honitba existovala. Je zde tedy nesporně důvod k vydání deklaratorního rozhodnutí, které otázku postaví najisto a zvýší právní jistotu. Žalobce podal žádost o určení právního vztahu, čímž zahájil správní řízení, a žalovaný měl o jeho žádosti meritorně rozhodnout, nikoli řízení zastavit. Napadené rozhodnutí tak představuje odepření spravedlnosti a zásah do žalobcova práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Žalobce dále uvádí, že žalovaný řízení zastavil, aniž by uvedl proč a aniž by odkázal na konkrétní ustanovení § 66 správního řádu, o něž se zastavení řízení opírá.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že měl městský úřad vydat osvědčení namísto rozhodnutí. To je totiž možné pouze za kumulativního splnění dvou podmínek: právní předpis s možností vydat osvědčení výslovně počítá a o věci není žádný spor či pochybnost. V dané věci však není splněna ani jedna z nich, neboť zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), vydání osvědčení o existenci honitby, resp. honebního společenstva neumožňuje, navíc o existenci honitby panuje spor.

Žalobce uvádí, že prvostupňové rozhodnutí je rovněž nezákonné, neboť městský úřad svůj závěr o existenci honitby opřel toliko o správní rozhodnutí, jehož nicotnost žalobce v žádosti namítal. Nadto se městský úřad nevypořádal s žalobcovou argumentací, že i pokud by toto správní rozhodnutí nicotné nebylo, k zániku honitby došlo z následujících důvodů: žádost o uznání honitby podle § 18 zákona o myslivosti nepodalo honební společenstvo vzniklé na základě tohoto zákona; řízení o uznání honitby bylo zahájeno, aniž by byla podána žádost; uznáním nové honitby došlo ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti k zániku stávajícího honebního společenstva; v seznamu vlastníků honebních pozemků jsou uvedeny osoby, které souhlas se svým členstvím v honebním společenstvu nikdy nedaly (nebo jej dát nemohly, protože v rozhodné době byly již po smrti), a tyto osoby se rovněž nemohly účastnit valné hromady, která schválila nové stanovy a zvolila nové orgány honebního společenstva. Žalobce proto navrhuje zrušit i prvostupňové rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že honitba byla uznána rozhodnutím městského úřadu ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma, které je v souladu se zákonem. K tomuto rozhodnutí se ostatně zdejší soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 46 A 69/2014 – 54, v němž konstatoval, že žalobcovy výhrady k němu nejenže nemají oporu v zákoně o myslivosti, nýbrž vůbec postrádají smysl. Konkrétně pak žalovaný uvádí, že návrh na uznání honitby obsahoval všechny náležitosti stanovené zákonem o myslivosti. Podle přechodných ustanovení zákona o myslivosti stávající honební společenstva nezanikla, pokud přijala stanovy, nebo je přizpůsobila tomuto zákonu, což toto honební společenstvo učinilo, a proto došlo k jeho transformaci (stejný závěr dovodil i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 – 51).

Co se týče námitek proti napadenému rozhodnutí, žalovaný uvádí, že řízení o určení právního vztahu nepředstavuje řádný ani mimořádný opravný prostředek, nýbrž slouží k ujasnění do té doby sporných právních vztahů. Žalovaný je toho názoru, že existence honitby a honebního společenstva je mu z jeho činnosti známá (z existence rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma) a není nikterak sporná, nemohl tedy v tomto řízení deklaratorní rozhodnutí vydat. Žalovaný v rámci tohoto řízení nemůže přikročit k přezkumu již pravomocných rozhodnutí, a tedy ani hodnotit námitky žalobce ve vztahu k rozhodnutí ze dne 13. 3. 2003. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice uvádí, že hlavní námitkou (k níž se žalovaný vůbec nevyjádřil) je to, že žalovaný měl rozhodnout o žalobcově žádosti – buď jí vyhovět, nebo ji zamítnout. Tím, že namísto toho řízení zastavil, dopustil se odeprání spravedlnosti. Dále žalobce poukazuje na to, že žalovaný ve své argumentaci opakovaně odvozuje existenci honitby z rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma, ačkoli pokud je toto rozhodnutí nicotné, resp. pokud později došlo k zániku honitby (jak tvrdí žalobce), není toto rozhodnutí v současnosti relevantní.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření rekapituluje své vztahy se žalobcem a navrhuje zamítnutí žaloby.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O žalobě rozhodl soud bez jednání, protože účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Klíčovou otázkou v dané věci je to, zda žalovaný postupoval správně, pokud řízení o určení právního vztahu zastavil. Právní úprava řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu stanoví obecná pravidla pro vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci, v níž byly právní vztahy dosud nejasné či sporné. Výsledkem tohoto řízení je rozhodnutí, jímž se závazně určuje, zda právní vztah založený v minulosti existuje či existoval. Správní orgány obou stupňů dospěly ke shodnému závěru, že žádost žalobce o určení právního vztahu je třeba věcně projednat. Jejich názor se rozešel jen potud, že dle městského úřadu mělo být vydáno deklaratorní rozhodnutí, kdežto žalovaný se domníval, že bylo na místě využít zjednodušující postup a o právním vztahu vydat osvědčení. Zastavení řízení o určení právního vztahu v návaznosti na vydání osvědčení postupem dle § 142 odst. 2 správního řádu v obecné rovině nepředstavuje odmítnutí spravedlnosti, neboť žádosti o určení právního vztahu je materiálně vyhověno vydáním osvědčení týkajícího se právního vztahu, jehož se žádost týká. Vydáním osvědčení nicméně řízení o žádosti o určení právního vztahu nekončí, následně je proto třeba stále probíhající řízení ukončit (srov. obdobně jako se nekončí řízení o vydání územního rozhodnutí, pokud správní orgán využije zjednodušující postup a vydá sdělení o schválení záměru – viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 8 As 192/2014 – 68). Preference zjednodušujícího postupu (vydání osvědčení) ovšem brání tomu, aby v téže věci bylo vydáno i deklaratorní rozhodnutí. Tím, že vydáním osvědčení jsou pochybnosti o právním vztahu odstraněny, stává se žádost o určení právního vztahu bezpředmětnou. Je tedy na místě, aby v souvislosti s vydáním osvědčení bylo vedle toho rozhodnuto o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (shodně *Vedral, J. Správní řád. Komentář. I. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 796*). Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že na místo vydání rozhodnutí má městský úřad právní vztah, který rušeným rozhodnutím deklaroval, osvědčit, pak by rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti bylo v souladu se zákonem. Žalobci lze nicméně přisvědčit v tom, že pokud žalovaný řízení zastavil, byl současně povinen uvést, na základě kterého písmene § 66 odst. 1 správního řádu tak učinil, což se však nestalo. Z textu napadeného rozhodnutí lze nicméně dovodit, že s ohledem na již vydané pravomocné rozhodnutí o uznání honitby a na to navazující možnost vydat namísto deklaratorního rozhodnutí osvědčení bylo řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy z důvodu, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Tato vada spočívající v explicitním neuvedení zákonného ustanovení proto sama o sobě není vadou, pro kterou by napadené rozhodnutí bylo třeba zrušit.

Následně se soud proto zabýval námitkami žalobce, zda byly splněny podmínky pro vydání osvědčení v dané věci, neboť v případě, že by tomu tak nebylo, bylo by rozhodnutí o zastavení řízení o určení právního vztahu nezákonné.

Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že správní orgány mohou vydávat osvědčení a jiné úkony dle části čtvrté správního řádu pouze tehdy, jestliže jim k tomu zvláštní zákon zakládá pravomoc, tedy poskytuje právní základ pro tuto formu činnosti ve vztahu ke konkrétním otázkám v působnosti správního orgánu. Samotný § 154 a násl. správního řádu nejsou kompetenčními ustanoveními a postupuje se podle nich pouze tehdy, jestliže zvláštní zákon upravuje pravomoc správních orgánů činit úkony, které mají právní povahu některého z úkonů dle části čtvrté správního řádu. Zákon o myslivosti neobsahuje žádné kompetenční ustanovení, které by zakládalo pravomoc vydávat osvědčení o existenci honitby a honebního společenstva, ani ustanovení, které by opravňovalo orgány státní správy myslivosti závazným způsobem deklarovat existenci honitby či honebního společenstva.

K právě uvedenému je třeba podotknout, že § 142 odst. 1 správního řádu představuje svébytnou kompetenční normu. Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 6. 9. 2012,

č. j. Konf 25/2012 – 9, uvedl: „[P]ro použití § 142 správního řádu není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenou pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. Zmíněné ustanovení správního řádu je kompetenčního charakteru; v tomto je „samonosné“ a umožňuje správním orgánům v jednotlivých oborech veřejné správy rozhodovat podle něj bez ohledu na to, zda předpis práva hmotného s takovýmto rozhodnutím počítá; určující je tu jen to, zda podmínky § 142 správního řádu jsou splněny (viz k tomu též Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1099 a násl.). Není-li tu tedy žádný případ nesplnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu (možnost vydání osvědčení, nebo řešení sporné otázky v rámci jiného správního řízení), neodepře stavební úřad rozhodnout o žádosti za vydání určovacího rozhodnutí o právním vztahu.“

Ustanovení § 142 správního řádu obsahuje kompetenční normu jen ve vztahu k vydání deklaratorního rozhodnutí za podmínek § 142 odst. 1 tohoto zákona. Odstavec 2 tohoto ustanovení neobsahuje žádnou kompetenční normu, pouze upravuje negativní podmínky, při nichž není možné vydat rozhodnutí dle § 142 odst. 1. Z tohoto ustanovení tak nelze dovodit existenci obecné normy zakládající správním orgánům pravomoc vydávat k vyřešení sporů či pochybností o právním vztahu osvědčení. Ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu je naopak třeba interpretovat tak, že pokud je u správního orgánu zahájeno řízení o vydání rozhodnutí o právním vztahu, je správní orgán povinen uvážit, zda mu zvláštní zákon nezakládá pravomoc vydat osvědčení, jímž by byl předmět sporu či pochybností, které vedly k zahájení řízení dle § 142 odst. 1 správního řádu, odklizen, nebo zda nemůže být odklizen v rámci jiného řízení. Jde tedy jen o vymezení negativních podmínek, které brání věcnému posouzení žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí. Nelze ho naopak vykládat tak, že opravňuje správní orgán vydat namísto rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu osvědčení kdykoliv, kdy by byly splněny právněteoretické podmínky pro vydání osvědčení (vydává se v případech, kdy není o věci pochybnost, není zapotřebí použít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem a mají být osvědčeny skutečnosti úředně známé). Ačkoliv by správní orgán dospěl k závěru, že danou věc by vzhledem k její nerozpornosti bylo možné řešit vydáním osvědčení, tak pokud nezjistí, že s ohledem na úpravu obsaženou v příslušném zvláštním právním předpise (v dané věci v zákonu o myslivosti) má pravomoc takové osvědčení skutečně vydat (a jsou splněny i další podmínky pro vydání osvědčení dle této právní úpravy a § 154 a násl. správního řádu), musí i o těchto „bezrozporných“ skutečnostech vydat deklaratorní rozhodnutí.

Soud tedy uzavírá, že ve věci určení existence honitby a honebního společenstva nelze vydat osvědčení ve smyslu § 154 správního řádu, neboť zvláštní zákon takovou pravomoc správním orgánům nezakládá. Závěr žalovaného, že ve věci je namíste vydat osvědčení, čímž je naplněna hypotéza § 142 odst. 2 správního řádu, je nesprávný. Z toho plynoucí rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je nezákonné. Žalobní bod je tedy důvodný.

S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení pak bude žalovaný vycházet z toho, že v dané věci nelze vydat osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, přičemž se bude zabývat tím, zda není naplněna druhá z alternativních podmínek tvořících hypotézu § 142 odst. 2 správního řádu, tedy zda nemůže otázku vzniku, trvání nebo zániku právního vztahu řešit v rámci jiného správního řízení.

K právě uvedenému soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016 – 64, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]okud [...]“

bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci byla posuzována existence určitého právního vztahu, byť třeba jen jako otázka předběžná, nelze se domáhat podle § 142 správního řádu vydání deklaratorního rozhodnutí o této otázce (§ 142 odst. 2). Opačný výklad by popřel jasnou normu obsaženou v § 142 odst. 2. Navíc by vytvářel nepřehledné situace, kdy by se vyřešení určité právní otázky mohlo dít v paralelně vedených řízeních, jednak podle § 142 správního řádu, jednak v rámci řízení jiného.“ Lze přitom souhlasit se závěrem žalovaného, že řízení o určení právního vztahu neslouží k napravování nezákonností a jiných vad dříve vydaných správních rozhodnutí (viz rozsudek NSS č. j. 10 As 117/2016 – 64, bod 13, nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014 – 52).

Ostatními námitkami, zpochybňujícími zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy vlastní posouzení sporného právního vztahu (existence honitby a existence honebního společenstva), se soud nezabýval, neboť pro posouzení otázky zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení nejsou podstatné. Je totiž nezbytné, aby si nejprve žalovaný v dalším řízení ujasnil, zda jsou dány věcné podmínky pro vydání rozhodnutí o deklaraci právního vztahu. Návrhu na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud vyhovět nemohl, neboť toto rozhodnutí neexistuje, bylo zrušeno právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a obživne až právní mocí tohoto rozsudku.

Závěrem soud podotýká, aniž by tím chtěl jakkoliv zavazovat žalovaného ve vztahu k dalšímu postupu v řízení, že se neztotožnil s jeho úvahou, že žalobce je jediným účastníkem řízení o dané žádosti. Žalobce se svojí žádostí domáhá vydání rozhodnutí, že honitba a honební společenstvo neexistují. Ačkoliv má požadované rozhodnutí toliko deklaratorní účinky, závazným způsobem se dotýká právní sféry honebního společenstva, neboť má být určeno, zda v současnosti honební společenstvo existuje a zda existuje společenstevní honitba, jejímž držitelem má být právě honební společenstvo. Domněnka žalovaného, že rozhodnutí má sloužit jenom potřebám žalobce, je mylná, neboť i deklaratorní rozhodnutí je dle § 73 odst. 2 správního řádu závazné pro všechny správní orgány, svojí povahou jde navíc částečně o rozhodnutí o osobním stavu (zda právnická osoba – honební společenstvo – existuje). Bude-li rozhodnutí dle žádosti, o níž se vede správní řízení, vydáno, budou z něho při své činnosti vycházet všechny správní orgány bez ohledu na to, že bylo vydáno „jen pro potřeby žalobce“. Ostatně správní orgány se v dané věci vůbec nezabývaly tím, jakými skutečnostmi je tato „potřeba“ žalobce vymezena, ačkoliv jde o podmínku pro vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu („prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv“). Honební společenstvo má však nepochybně vitální právní zájem účastnit se tohoto řízení a uplatňovat v něm svoje procesní práva. Je nepřípustné, aby bylo určeno, že právní subjekt existuje nebo neexistuje, resp. že držitelem určitého veřejného práva (právo myslivosti) s nemalou majetkovou hodnotou je či není, aniž by s ním správní orgán jednal jako s účastníkem řízení. Z tohoto důvodu proto soud jednal s honebním společenstvem jako s osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.), neboť usoudil, že jde o opomenutého účastníka správního řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení zcela úspěšný, a má tak právo na náhradu všech nákladů, které vynaložil v souvislosti se soudním řízením. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně jeho zástupce, jež je tvořena odměnou za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby a seps repliky - § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], celkově tedy 9.300 Kč, a dále paušální částkou odpovídající uvedenému počtu úkonů právní služby jako náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky v celkové výši 900 Kč. Sepsání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nákladem, který by žalobci

vznikl v souvislosti se soudním řízením, nýbrž nákladem řízení správního, rozhodně nelze tento úkon připodobňovat tzv. předžalobní výzvě, jak míní žalobce, tím spíše ne, že předžalobní výzva je účelným úkonem právním služby toliko v souvislosti s občanským soudním řízením, pakliže se žalobce domáhá plnění [§ 142a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „o. s. ř.“)]. Odměna zástupce žalobce a náhrada jeho hotových výdajů tedy činí 10.200 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je částka 10.200 Kč navýšena o 21 % na částku 12.342 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkově tedy činí náhrada nákladů řízení 15.342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. října 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.